

Ursel Scheffler

Cele mai frumoase pilde din Biblie

pe înțelesul copiilor

Ilustrații de
Franziska Harvey

Cuprins

Cum a început totul... | 9

Samariteanul milostiv | 12

Fiul risipitor | 20

Oaia pierdută | 28

Lucrătorii din vie | 31

Fariseul și vameșul | 34

Cămila și urechea acului | 37

Despre grăuntele de muștar și aluatul dospit | 39

Comoara ascunsă în țarină și mărgăritarul de mare preț | 42

Talanții încredințați | 45

Robul nemilostiv | 49

Semănătorul | 52

Bogatul căruia i-a rodit țarina | 55

Ospățul | 58

Cele zece fecioare | 62

Glosar | 67

Cum a început totul...

Acum 2000 de ani, pe vremea când Isus trăia în Palestina, nu existau telefoane mobile, televizoare sau internet. De aceea, oamenii trebuiau să își spună unii altora toate lucrurile importante din gură în gură. Vestea se răspândea în piață, la bazar, între vecini – iar la evreii din Ierusalim, mai ales înainte și după ce mergeau la Templu.

Foarte puțini știau să citească și să scrie. De obicei, doar preoții și învățații, numiți cărturari – de exemplu, fariseii*. Aceștia erau bărbați care cunoșteau foarte bine religia iudaică și toate regulile ei. Nu e de mirare: exersau scriind din nou și din nou cărțile lui Moise. Desigur, cu mâna, pentru că nu existau tiparnițe sau mașini de scris pe atunci. Și nici măcar hârtie – scriau cu grijă literele pe pergament. Aceste texte erau atât de prețioase încât erau rulate și păstrate în vase speciale. Cele cinci cărți ale lui Moise, numite Tora la evrei, erau păstrate fiecare într-un vas de lut.

Astăzi, cei mai mulți oameni pun cărțile pe raft după ce le citesc, fără să le mai deschidă vreodată. Le-au „terminat”. Dar mulți copii citesc cărțile de mai multe ori și simt că abia după ce citești o carte de mai multe ori e cu adevărat a ta. Așa este și cu poveștile din Biblie. Trebuie citite de mai multe ori, ca să le înțelegi cu adevărat.

Pe vremea lui Isus nu existau școli așa cum sunt azi. De aceea mulți copii și

chiar majoritatea adulților nu știau să citească sau să scrie. Înțelepciunea și învățătura erau asigurate de bărbații instruiți din Templu. Pe atunci, aproape nimeni nu vorbea despre femei înțelepte. Dar, desigur, ele existau – căci fără mame înțelepte nu ar fi crescut nici copiii înțelepți.

Poate știi deja povestea în care Isus, la doisprezece ani, i-a uimit pe cărturarii din Templu cu întrebările și răspunsurile sale? Evanghelistul Luca povestea despre asta cu mare uimire chiar și după cincizeci de ani (Luca 2,41).

Când Isus călătorea prin țară și predica, se bucura de fiecare dată când îl ascultau și copiii. „Lăsați copiii să vină la mine!”, le spunea adulților. Și încerca să le explice vestea cea bună despre Împărăția lui Dumnezeu în așa fel încât să o înțeleagă și oamenii simpli, cum erau tâmplarii, agricultorii sau păstorii. Toți îl ascultau cu atenție când vorbea despre Împărăția lui Dumnezeu. Isus folosea adesea istorisiri pline de viață, pilde luate chiar din viața lor de zi cu zi.

Dar chiar și cei mai înțelepți cărturari aveau nu înțelegeau uneori. Mai ales atunci când nu voiau să înțeleagă că mesajul lui Dumnezeu nu se primește doar cu mintea și cu reguli stricte, ci mai ales cu inima și cu toate simțurile.

Când ucenicii L-au întrebat odată: „De ce le vorbești oamenilor în pilde?”, Isus le-a răspuns:

Iar el, răspunzând, le-a zis: „Vouă v-a fost dat să cunoașteți misterele împărăției cerurilor, dar aceloră nu le-a fost dat, căci celui care are i se va da și-i va prisosi, iar celui care nu are i se va lua și ceea ce are. De aceea le vorbesc în parabole, ca văzând să nu vadă și auzind să nu audă, nici să nu înțeleagă. (Matei 13,11-13)

Pildele sunt întâmplări care nu s-au întâmplat neapărat. Ele au rolul de a explica într-un mod simplu, folosind exemple din viața de zi cu zi, lucruri complicate. De aceea, Isus a ales astfel de povestiri memorabile, pentru ca ucenicii săi să le poată reține ușor și să le poată transmite mai departe urmașilor lor.

Pildele lui Isus au ajuns până la noi în Noul Testament, mai ales în Evangheliile* după Matei, Marcu și Luca. Vei vedea: odată ce le-ai auzit sau citit, nu le vei uita prea curând. Așa reușesc pildele să ajungă până la noi, chiar și azi – cum e, de pildă, parabola cu samariteanul milostiv...

Samariteanul milostiv

Luca 10,30-35

Era o după-amiază fierbinte de vară, când soarele ardea cu putere pământul uscat. Un om cobora din Ierusalim spre Ierihon, călare pe asinul său. Căderea aceasta era cunoscută între cetăți, dar trecea prin ținuturi muntoase și pustii, primejdioase. Nu în zadar o numeau oamenii Calea tâlharilor.

Și pe când omul străbătuse mai bine de jumătate din drum, iată că se abătu asupra lui o ceată de tâlhari, care ieșiră cu strigăte puternice din locul lor de pândă. Și i-au smuls pe om de pe asin, i-au luat traista, vasul cu apă și pungă cu arginți, ce le purta la brâu. Iar omul striga și se împotriva, cerând ajutor, dar tâlharii i-au sfâșiat cămașa, l-au bătut fără milă și l-au lăsat zăcând aproape mort pe marginea drumului. Până și asinul i l-au luat.

Și fiind vremea amiezii, când arșița apăsă greu peste munte, puțini erau cei ce umblau pe calea prăfuită. „Ajutor...”, gemea omul cu glas stins, dar nu îl auziră decât doi vulturi, ce se așezaseră în crengile golașe ale unui copac uscat, și poate șoarecele pustiei, ce fugi degrabă în vizuina sa.

Omul ridică anevoie capul și privi. Era oare o nălucire? Sau se apropia o făptură pe cărare? Aerul dogoritor se ondula în fața ochilor săi. Istovit, își plecă iar capul și își pierdu cunoștința.

Iată însă că venea un preot, ce se cobora din Ierusalim, mergând spre Ierihon, căci avea întâlnire de rugăciune cu alți slujitori ai templului. Era grăbit și pășea cu pas mare, căci soarele ardea fără milă. Și văzu omul cel rănit, ce zăcea în pulberea drumului, cu veșmintele sfâșiate și ochii închiși. „Oare doarme?”, își zise. „Sau poate este o cursă? Un tâlhar prefăcut?” Și, temându-se, nu se opri, ci trecu mai departe fără să întoarcă privirea.

Și după puțină vreme, veni pe același drum un levit*, ieșit de la slujba templului. Cugetul îi era cufundat în cele sfinte. Și trecând pe lângă cel căzut văzu că omul își ridică trupul cu mare trudă, și, ridicând mâinile spre cer, strigă cu glas răgușit: „Ajutor! Tâlharii! M-au bătut!”

Levitul se cutremură de spaimă. „Ce este aceasta?“, se întrebă. „Un duh? O nălucă? Vreun jefuitor?“ Și fu cuprins de frică mare și fugi pe cale în jos, fără a mai privi în urmă.

Și iarăși rămase omul singur, epuizat și deznădăjduit și căzu iar în țărână. Oare acela era sfârșitul său?

Dar iată, când nădejdea se stinsese aproape cu totul, se auzi tropot de copite. Și un bărbat pe un catâr se apropia. Era un negustor din Samaria ce se întorcea din Ierusalim unde fusese cu treburi.

Și când văzu bărbatul pe cel rănit zăcând în colbul drumului, opri catârul, coborî și se apropie de el. Și grăi cuvinte de încurajare, și îl mângâie cu mâna pe creștet. Apoi scoase untdelemn și vin din traista sa și îi dădu celui însetat să bea. Îi curăță rănille și le legă cu grijă.

„Mulțumesc...“, rosti cel rănit cu glas slab, după ce bău puțină apă și povesti pe scurt ce se întâmplase cu el.

„Se cade să ne grăbim și să ne depărtăm de locul acesta“, zise samariteanul. „Poți tu oare să te urci pe catârul meu?“

Iar omul încuviință din cap.

„Cine ești și de unde vii?“, întrebă rănitul, pe când se sprijineau unul de altul, apropiindu-se de catâr.

„Sunt neguțător din Samaria“, răspunse

De ce a rostit Isus această pildă?

Isus, Fiul Omului, a spus pilda Samariteanului milostiv ca răspuns unui învățător al Legii, care a venit să-L pună la încercare. Și iată ce i-a zis, cu glas viclean și fățarnic:

„Învățătorule, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața cea veșnică?”

Omul se aștepta ca Isus să-i dea un răspuns care să încalce legea religioasă strictă a iudeilor, ca mai apoi să-l pârască preoților.

Dar Isus, cunoscând gândurile lui, nu răspunse îndată, ci îi zise:

„Ce este scris în Lege? Cum citești?”

Și omul, care știa bine Scriptura și Legea cea veche, zise:

„Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău, și cu toată puterea ta, și cu tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

Atunci Isus îi zise:

„Drept ai răspuns. Fă aceasta și vei trăi veșnic.”

Dar cărturarul nu se mulțumi cu aceasta, căci voia să-L prindă pe Isus în cuvânt. Așadar, întrebă mai departe, cu viclenie:

„Dar cine este aproapele meu? Prietenul? Rudele? Cel de același neam? Cel ce vorbește limba mea? Sau cel ce are credința mea?”

Voia să-L facă pe Isus să rostească ceva ce ar fi fost împotriva legii iudaice stricte, știind că El se întâlnea adesea cu vameși, cu păcătoși, cu străini și cu cei socotiți necurați de cei din Lege.

Dar Domnul nu-i răspunse în chip direct, ci spuse o pildă – pilda Samariteanului milostiv. Și anume: doi oameni socotiți drepți și evlavioși – un preot și un levit – au trecut pe lângă cel rănit și nu l-au ajutat. Iar cel ce s-a oprit și s-a milostivit a fost tocmai un samaritean*, un om disprețuit de iudeii cei zeloși.